

Arrest

nr. 309 718 van 11 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
B – 9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VILLE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2024 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juni 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2024 om 11.00u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten en T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 november 2023 toe op de luchthaven van Zaventem vanuit Egypte met een Spaans visum type C en diende aan de grens een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 12 december 2023 een beslissing tot weigering van binnenkomst met terughouding of terugleiding naar de grens (bijlage 25^{quater}). De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen deze beslissing, werd door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 20 december 2023 (RvV 20 december 2023, nr. 299 073).

1.3. Verzoeker werd op 8 januari 2024 overgedragen aan de Spaanse autoriteiten.

1.4. Verzoeker kwam op 10 januari 2024 wederom toe op het Belgische grondgebied en diende op 23 januari 2024 nogmaals een verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Er werd op 27 februari 2024 een overnameverzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten dat niet binnen de voorziene termijn werd beantwoord waardoor Spanje in toepassing van artikel 22.7 van de Verordening 604/2013/EU van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: verordening 604/2013/EU) de verantwoordelijke lidstaat werd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 19 juni 2024 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 27 juni 2024 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: S.(...)

voornaam: M.(...) A.S.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22 §7 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S.(...) M.(...) A S, verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Palestijnse nationaliteit te hebben, bood zich op 23.01.2024 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij diende formeel zijn verzoek in op 23.01.2024. De betrokkene verklaarde eerder een verzoek te hebben ingediend en vingerafdrukken te hebben gegeven in Spanje.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leverde een treffer op, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt. De treffer toont aan dat de Spaanse consulaire diensten in Jeruzalem op 18.01.2023 een visum uitreikten aan de betrokkene. Het visum was geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 11.02.2023 en 26.05.2024. Betrokkene was op dat moment in het bezit van een Palestijns reisdocument met nummer (...), geldig van 24.08.2021 tot 23.08.2026.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 01.02.2024. Hij verklaarde sinds 2002 wettelijk gehuwd te zijn met S.(...) S.(...), geboren op (...) met de Palestijnse nationaliteit. Betrokkene verklaarde 8 kinderen te hebben:

- S.(...) A.(...), V, geboren op (...), Gaza
- S.(...) Ah.(...), M, geboren op (...), Gaza
- S.(...) K.(...), M, geboren op (...), Gaza
- S.(...) Mn.(...), M, geboren op (...), Gaza
- S.(...) Mm.(...), M, geboren op (...), Gaza
- S.(...) Ab.(...), M, geboren op (...), Gaza
- S.(...) Am.(...), M, geboortedatum onbekend, 2 jaar jonger dan Ab.(...), Gaza
- S.(...) S.(...), V, geboren op (...), Gaza

De kinderen en echtgenote van betrokkene verblijven momenteel in Deir Al Ballah, Palestijns Gebied. Betrokkene stelde dat hij een broer heeft die in Zweden woont en werkt, S.(...) Y.(...). Hij verklaarde verder dat hij een neef heeft die in België woont en hier erkend is als vluchteling, B.(...) I.(...) S.(...) S.(...). Betrokkene verblijft momenteel bij zijn neef.

Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene een originele identiteitskaart voorleggen met nummer (...), afgegeven op 10.08.2021. Betrokkene verklaarde dat hij zijn paspoort heeft vernietigd op het vliegtuig naar Europa.

Betrokkene diende eerder aan de grens een verzoek om internationale bescherming in België in op 21.11.2023.

Op 27.11.2023 maakte betrokkene het voorwerp uit van een beslissing tot vasthouding op een welbepaalde plaats (bijlage 39ter). Op 06.12.2023 werd een overnameverzoek verstuurd naar de Spaanse instanties, dit werd door hen geaccepteerd op 11.12.2023. Op 12.12.2023 maakte betrokkene het voorwerp uit van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 25quater). Op 08.01.2024 werd betrokkene overgedragen aan de Spaanse instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij Spanje de dag na zijn overdracht aan heeft verlaten en per auto via Frankrijk terug naar België reisde waar hij op 10.01.2024 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam omdat zijn neef hier woont en voor hem kan zorgen. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij er geen familie heeft en er geen opvang kreeg.

Op 27.02.2024 verstuurdde wij een overnameverzoek naar de Spaanse instanties. Ons verzoek aan de Spaanse instanties werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van 2 maanden beantwoord, waaruit volgt dat Spanje met toepassing van artikel 22(7) op 28.04.2024 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende

behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Spanje antwoordde niet op ons verzoek tot overname d.d. 27.02.2024 en werd conform artikel 22(7) op 28.04.2024 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek. Spanje is met toepassing van artikel 18(1)a van Verordening 604/2013 verplicht de betrokkene terug te nemen. Gelet op het voorgaande is in dit geval sprake van het correct toepassen van de bepalingen van Verordening 604/2013.

De Spaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek op 28.04.2024 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming.

Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Hieruit volgt dat de Spaanse instanties na overdracht de betrokkene de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd tot verblijf in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Spanje sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Spanje staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat zijn neef hier woont en voor hem kan zorgen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij er geen familie heeft.

Wij benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Wat betreft de aanwezigheid van zijn neef in België verwijzen we naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als neef kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als "gezinslid". Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om

internationale bescherming van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn neef bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Wij wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperi, "Asylum Information Database - Country Report - Spain", laatste update 30.05.2024, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het rapport stelt dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 69). Het rapport meldt ook dat personen die naar Spanje terugkeren in het kader van een Dublin-procedure enkele obstakels kunnen tegenkomen om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen of te hervatten in Spanje. Maar het OAR geeft prioriteit aan hun afspraken voor het indienen van hun verzoek. (AIDA-rapport p. 69, "The OAR prioritizes their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application.")

Betrokkene verklaarde dat hij geen opvang kreeg in Spanje. We wensen in de eerste plaats te benadrukken dat betrokkene nog geen verzoek om internationale bescherming in Spanje indiende en derhalve niet onder de Opvangrichtlijn viel. Het Aida-rapport vermeldt elke verzoeker in Spanje recht heeft op materiële opvang en toegewezen wordt aan een opvangcentrum van zodra zijn verzoek is ingediend. In de praktijk blijken er echter wel enkele tekortkomingen in het Spaanse opvangsysteem te bestaan waardoor de toegang tot opvang wordt bemoeilijkt. De materiële opvangcondities in Spanje dezelfde zijn voor ieder type asielzoeker ongeacht het type procedure waarin zij zitten: zij hebben recht op accommodatie, sociale ondersteuning en financiële hulp voor een periode van maximaal 18 maanden (24 maanden in het geval van kwetsbare groepen). Er wordt ook in 2023 nog steeds melding gemaakt van vertragingen in de toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen en de Spaanse instanties werden reeds door verschillende NGO's aangemaand om meer opvangplaatsen te voorzien om te vermijden dat verzoekers die hun verzoek hebben ingediend toch op straat terechtkomen (AIDA-rapport p.102- 103). In 2022 kondigde de Spaanse overheid aan dat er 17 extra opvangfaciliteiten zouden komen. De eigenlijk bouw van deze centra startte in 2023. (AIDA p. 14) Sinds 2018 blijkt dat verzoekers die in Spanje binnenkwamen in het kader van een Dublinprocedure soms moeilijkheden ondervonden om toegang te krijgen tot het Spaanse opvangsysteem. In januari 2019 werden door het Directoraat-Generaal in Spanje instructies uitgevaardigd dat ook voor personen die terugkeerden in het kader van een Dublin-procedure het recht op opvang gegarandeerd moest zijn. (AIDA-rapport p. 103, "the DGIAH issued instructions in January 2019 to ensure that asylum seekers returned under the Dublin Regulation are guaranteed access to reception."). Hoewel de toevloed aan verzoekers in 2018 en 2019 de moeilijkheden in het Spaanse opvangsysteem, zoals de moeilijke toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen, hebben versterkt zijn de eigenlijke omstandigheden in de opvangcentra zelf er niet op achteruit gegaan. (AIDA-rapport p. 114) We zijn dan ook van mening dat, hoewel het Spaanse opvangsysteem voor enkele stevige uitdagingen staat er geen sprake is van dermate structurele of systematische tekortkomingen van de Spaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming waardoor we niet langer zouden kunnen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is maar last heeft van zijn rechterknie, hij werd in het verleden aan die knie geopereerd. Het AIDA-rapport stelt dat gezondheidszorg in Spanje algemeen toegankelijk is voor verzoekers om internationale bescherming. Verzoekers hebben dezelfde rechten op gezondheidszorg als Spaanse burgers (AIDA-rapport p.125) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgende reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Spaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse autoriteiten (4).

*Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid
Brussel, 19.06.2024"*

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Het uiterst dringende karakter

2.2.1. Het verzoekschrift bevat geen uiteenzetting betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid, maar verzoeker stelt bij de uiteenzetting van zijn belang het volgende:

“Verzoeker heeft er alle belang bij dat de beslissing dd. 19.06.2024 geschorst wordt, aangezien verzoeker op basis van voormelde beslissing wordt overgebracht naar Spanje, alwaar hij een vernederende en mensonterende behandeling riskeert in het licht van artikel 3 EVRM.”

2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 27 juni 2024 werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Merksplas met het oog op zijn overdracht aan de Spaanse autoriteiten. Omwille van de vasthouding van verzoeker met het oog op zijn overdracht, die op 11 juli 2024 in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. De ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de verordening 604/2013/EU, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Samenvattend kan gesteld worden dat verweerder in de bestreden beslissing voorhoudt dat:

- Spanje op basis van één Eurodac treffer de verantwoordelijke lidstaat is

- Dat verzoeker geen redenen opgeeft waarom een transfert naar Spanje een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken

- verzoeker weliswaar een neef heeft in België doch dat er geen mate van afhankelijkheid bestaat waardoor er niet de mogelijkheid zou zijn om toepassing te maken van oa. artikel 6, 8, 9, 10, 11 en 16 Dublin III verordening

- dat verweerder ook geen toepassing zal maken van artikel 17 Dublin III verordening

Verweerder geeft in de bestreden beslissing ook aan dat de neef van verzoeker in België verblijft en een erkend vluchteling is, zijnde B.(...) I.(...) S.(...) S.(...).

In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, heeft verzoeker dus wel degelijk familie in België wonen.

Verzoeker heeft hier zijn neef waarmee hij samenwoont en een grote band van afhankelijkheid vertoont.

Overwegende artikel 10 van de Verordening 604/2013/EG:

“Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

De situatie van verzoeker en zijn neef worden niet omschreven als gezinsleden zoals bedoeld in art. 2 g) van de Verordening.

Echter, het gegeven dat verzoeker met zijn neef niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de artikelen 9 en 10 van de Verordening 604/2013/EG, ontslaat verweerder echter niet om een onderzoek te doen naar alle elementen in een concreet dossier alvorens zij een beslissing ten gronde neemt.

In de bestreden beslissing stelt verweerder dat zij geen toepassing zal maken van artikel 17 § 1 Dublin III verordening.

Zoals in het feitenrelaas werd weergegeven en uit het administratief dossier blijkt heeft verzoeker zijn neef in België, een erkend vluchteling bij wie verzoeker inwoonde tot aan zijn administratieve aanhouding.

Er is tussen beide neven een grote afhankelijkheidsrelatie (beide neven hebben samengewoond) waardoor de onderlinge afhankelijkheid vaststaat.

In het kader van een behoorlijke rechtsbedeling is het in elk geval opportuun dat het VIB van verzoeker ook door België wordt behandeld.

De bestreden beslissing ontnemt hen de kans om zich met elkaar te herenigen.

Het zou de integratie ook ten goede komen wat expliciet wordt bevestigd door verwerende partij in de bestreden beslissing.

Verweerder houdt - ten onrechte - onvoldoende rekening met de asielaanvraag van verzoeker in België alsook met feit dat verzoeker in Spanje nog geen VIB werd ingediend wat wordt bevestigd door verweerder.

Verweerder heeft onvoldoende de aanwezigheid van de neef van verzoeker onderzocht alvorens zij tot de conclusie gekomen is dat zij geen toepassing zou maken van de soevereiniteitsclausule, zoals vervat in artikel 17(1) van de Verordening 604/2013/EG.

De bestreden beslissing is in die zin onzorgvuldig genomen.”

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 november 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. De gemachtigde van staatssecretaris stelde vast dat verzoeker op 18 januari 2023 te Jeruzalem in het bezit werd gesteld van een Spaans visum type C, waardoor Spanje op grond van artikel 12.2 van de Verordening 604/2013/EU in beginsel verantwoordelijk is voor de behandeling van het in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Er werd een overnameverzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten die zich daarmee akkoord verklaarden op 11 december 2023. Op 12 december 2023 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding naar de grens (bijlage 25^{quater}). De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing werd op 20 december 2023 door de Raad verworpen (RvV 20 december 2023, nr. 299 073) en verzoeker werd op 8 januari 2024 overgedragen aan de Spaanse autoriteiten. Verzoeker keerde echter onmiddellijk terug naar België waar hij op 10 januari 2024 toekwam en diende alhier op 23 januari 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in. De gemachtigde van de staatssecretaris richtte op 27 februari 2024 wederom een overnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten. Dit overnameverzoek werd niet binnen de termijn van twee maanden, voorzien in artikel 22.1 van de Verordening 604/2013/EU beantwoord, waardoor Spanje ook inzake de behandeling dit verzoek om internationale bescherming de verantwoordelijke lidstaat is.

2.3.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 17 van de verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende:

“Discretionaire bepalingen

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lid staat die op grond van de criteria van deze verordening voor heen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uit voert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Ver ordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het net werk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat over gedragen.”

2.3.6. Verzoeker betoogt in zijn eerste middel in wezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onzorgvuldige wijze te werk ging door geen gebruik te maken van de soevereiniteitsclausule uit artikel 17 van de Verordening 604/2013/EU omdat zijn neef in België verblijft. Verzoeker beweert immers afhankelijk te zijn van deze neef. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van het zogeheten Dublin-interview, dat op 1 februari 2024 van hem werd afgenomen, verklaarde dat hij gehuwd is en zes kinderen heeft. De overige gezinsleden van verzoeker zouden in Deir-al-Balah in de Gazastrook verblijven.

Het gegeven dat verzoeker thans bij zijn neef B.(...) I.(...) S.(...) S.(...) verblijft, die in België als vluchteling werd erkend, betekent niet dat er dwingende familiale, humanitaire of culturele redenen voorhanden zijn in artikel 17 van de Verordening 604/2013/EU die zouden noodzaken om af te wijken van de overige bepalingen uit de Verordening 604/2013/EU die de verantwoordelijke lidstaat aanduiden.

2.3.7. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat zijn neef hier woont en voor hem kan zorgen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij er geen familie heeft.

Wij benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Wat betreft de aanwezigheid van zijn neef in België verwijzen we naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als neef kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als “gezinslid”. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn neef bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. “kind, broer, zus of ouder”. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.”

2.3.8. De Raad stelt vast dat verzoeker de informatie uit het Visum Informatie Systeem niet weerlegt waaruit blijkt dat hij in het bezit was van een Spaans visum, waardoor Spanje op grond van de Verordening 604/2013/EU de verantwoordelijke lidstaat was voor de behandeling van zijn eerste in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Verzoeker weerlegt ook niet dat het overnameverzoek naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming van 23 januari 2024 niet binnen de door de Verordening 604/2013/EU vooropgestelde termijn werd beantwoord, waardoor de Spaanse autoriteiten door een zogeheten ‘tacit agreement’ verplicht zijn verzoeker over te nemen.

Verzoeker betwist evenmin dat zijn neef niet ressorteert onder de definitie van ‘gezinsleden’ uit artikel 2, g) van de Verordening 604/2013/EU, zodat hij zich niet kan beroepen op de gezinsherenigingsregels uit de artikelen 9 tot 11 van de Verordening 604/2013/EU.

Verzoeker beweert afhankelijk te zijn van zijn neef, die in België als vluchteling werd erkend en acht het opportuun dat zijn verzoek om internationale bescherming in België zou worden behandeld. In het kader van

zijn verzoekschrift reikt verzoeker - die bijna 48 jaar oud is, meer dan 20 jaar gehuwd is en 6 kinderen heeft – evenwel, behoudens het gegeven dat hij thans op hetzelfde adres verblijft, geen enkel concreet element aan waaruit een afhankelijkheidsband tussen hemzelf en zijn in België verblijvende neef zou blijken. Bijgevolg blijkt geen onzorgvuldigheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris en mist het verwijt van verzoeker dat de afhankelijkheidsband onvoldoende werd onderzocht elke grondslag. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een kwetsbaar profiel heeft of dat het voor zijn neef onmogelijk zou zijn om hem vanuit België materieel en moreel te ondersteunen bij het doorlopen van de procedure inzake internationale bescherming in Spanje. Verzoeker acht een behandeling door België opportuun en stelt dat dit zijn integratie zou bevorderen, maar dit heeft niet tot gevolg dat het overdrachtsbesluit onwettig zou zijn. Verzoeker toont geenszins aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat het loutere feit dat de aanwezigheid van zijn neef zijn integratie zou kunnen bevorderen onvoldoende zwaarwichtig is om de toepassing van de discretionaire bepalingen uit artikel 17 van de Verordening 604/2013/EU te rechtvaardigen.

2.3.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 17 van de Verordening 604/2013/EU. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende werden onderzocht, dat bepaalde elementen niet correct zouden zijn beoordeeld of dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door geen toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3.10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“Het standpunt van verweerder ontslaat haar niet van haar verplichting om een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 23 december 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa v. Italië, §133).

Artikel 3 EVRM – dat bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen – bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Opgemerkt moet worden dat het beginsel van non-refoulement en het absolute karakter van art. 3 EVRM niet kan worden afgewogen aan de belangen van de openbare orde (EHRM 28 februari 2008, Saadi t. Italië)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft meermaals geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (d.i. het zogenaamde Soering-principe) – vaste rechtspraak van het Hof en thans bevestigd in het kader van het gedwongen teruggrijpen van vreemde onderdanen in de zaak EHRM; Cruz Varas t. Zweden, 20 maart 1991).

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95).

Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokken vreemdeling (zie EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saad t. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Dit is in casu niet minstens onvoldoende gebeurd door verweerder

Hierbij moet er op worden gewezen dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat.

Verzoeker meent dat een overdracht aan Spanje wel degelijk een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken.

Verzoeker verwijst naar het mensenrechtenrapport van Amnesty International over Spanje (stuk 2):

In juli drong het VN-comité tegen foltering er bij de autoriteiten op aan om een uitputtend en onafhankelijk onderzoek in te stellen naar het onrechtmatige geweld dat door de politie werd gebruikt om een poging van een grote groep mensen om bescherming te zoeken in Melilla, een Spaanse enclave in het noorden van Marokko, in juni 2022 de kop in te drukken. Ten minste 37 mensen kwamen om het leven en honderden anderen werden illegaal het land uitgezet. De procureur-generaal had in december 2022 een lopend onderzoek afgesloten met het argument dat politieagenten volgens de nationale wetgeving hadden

gehandeld. Volgens officiële bronnen kon in 2023 niemand de grens van Melilla oversteken om asiel aan te vragen.

In april werd in een verslag over het bezoek in 2022 van de commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa opgemerkt dat er in heel Spanje geen toegang was tot een snelle en doeltreffende asielprocedure. Veel asielzoekers moesten ten minste zes maanden wachten op hun eerste interview en liepen gedurende die tijd het risico om uitgezet te worden.

Niet-begeleide kinderen die op de Canarische Eilanden aankwamen, werden samen met volwassenen vastgehouden en kregen geen adequate bescherming.

<https://www.amnesty.org/en/location/europe-and-central-asia/western-central-and-south-eastern-europe/spain/report-spain/> vertaald via DeepL

In het artikel van CEAR wordt de vluchtelingensituatie in Spanje als volgt beschreven (stuk 3):

In 2022 hebben in totaal 118.842 mensen asiel aangevraagd in Spanje, waarmee het opnieuw het derde Europese land is met de meeste aanvragen, alleen na Duitsland en Frankrijk.

Het aantal asielaanvragen is met 82% gestegen ten opzichte van het voorgaande jaar, na het achterlaten van de grensbepalingen die tijdens de pandemie werden opgelegd en ondanks de enorme en ernstige obstakels waarmee mensen worden geconfronteerd om toegang te krijgen tot de asielprocedure: het tekort aan afspraken betekent dat mensen in een irreguliere situatie gemiddeld zes tot acht maanden moeten wachten om hun asielaanvraag in te dienen, waarbij ze hun toevlucht moeten nemen tot de informele markt om toegang te krijgen tot dit recht, wat in strijd is met de Europese procedurerichtlijn.

Daarnaast hebben meer dan 161 037 mensen uit Oekraïne tijdelijke bescherming gekregen sinds de historische activering van dit mechanisme in maart 2022. Ondertussen werden aanvragen van mensen uit Colombia of Nicaragua grotendeels afgewezen, ondanks bedreigingen en schendingen van rechten in beide landen.

Hoewel er een recordaantal van 86.997 beslissingen werd genomen, werden er slechts 14.235 ingewilligd met de status van vluchteling of subsidiaire bescherming (beide soorten internationale bescherming). Ook opnieuw zorgwekkend is de aanzienlijke toename van het aantal nog in behandeling zijnde aanvragen: maar liefst 122.035 personen, voornamelijk Venezolanen en Colombianen, wachtten op een beslissing waarvan hun leven afhing, 17% meer dan het jaar daarvoor.

https://www.cear.es/situacio-refugiados/?_gl=1*1giuif*_up*MQ..*_ga*MjUyNjMyODA0LjE3MjAxODk5NTk.*_ga_TBCN09Z476*MTcyMDE4OTk1Ny4xLjAuMTcyMDE4OTk1Ny4wLjAuMA..

vertaald via DeepL

Verzoeker verwijst tevens naar het rapport van AIDA (stuk 4) waarbij verzoeker een aantal punten benadrukt: p.13

In 2023 kregen asielzoekers nog steeds te maken met veel problemen en lange wachttijden om een afspraak te krijgen om asiel aan te vragen en om de aanvraag te formaliseren, voornamelijk door een gebrek aan geschikte middelen. Deze situatie leidde tot bijeenkomsten van asielzoekers in verschillende steden om te protesteren, de opening van een onderzoek door het Provinciaal Parket in Valencia, een klacht ingediend bij de Spaanse ombudsman en tot de oproep van de UNHCR-vertegenwoordiger voor Spanje aan de regering om meer middelen uit te trekken om de situatie op te lossen.

p.14

Asielzoekers, migranten en vluchtelingen bleven problemen ondervinden bij het zoeken naar toegang tot rechten, met name huisvesting, werkgelegenheid en financiële diensten, deels als gevolg van discriminerende praktijken. Niet-begeleide migrantenkinderen en LGTBQ+-personen blijven geconfronteerd met sociale discriminatie.

p.22

In de onderstaande paragrafen worden de vele hindernissen beschreven waarmee migranten en asielzoekers te maken krijgen als ze toegang willen krijgen tot het Spaanse grondgebied en vervolgens de asielprocedure. Dit omvat incidenten van push backs, collectieve uitzettingen, politiegeweld (vooral aan de Marokkaanse kant van de grens), bilaterale overeenkomsten met derde landen om personen snel terug te sturen, en gevaarlijke pogingen van de betrokken personen om Spaans grondgebied te bereiken of de grenshekken over te steken.

p.31

Gedurende 2023 en begin 2024 bleven er pushback-praktijken gerapporteerd worden.

AIDA-ES_2023-Update.pdf (asylumineurope.org)

Vertaald via DeepL

Hieruit blijkt dat er geen verbetering is tot op vandaag en verzoeker wel degelijk een schending riskeert van artikel 3 EVRM wanneer hij wordt teruggeleid naar Spanje.

Het middel is gegrond."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker het hoofdstuk toe van het mensenrechtenrapport van Amnesty International van 2023 inzake Spanje, een in het Spaans opgesteld artikel van CEAR betreffende de situatie van vluchtelingen met cijfers van 2022 en het AIDA-rapport van 30 mei 2024 (Verzoekschrift, bijlagen 2-4).

2.3.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Spanje, aangezien de Spaanse autoriteiten niet tijdig hebben geantwoord op het overnameverzoek van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 februari 2024. Deze elementen kunnen op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen.

Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Spaanse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§ 83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Spanje vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§ 91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.3.12. Uit het Dublin-interview, dat op 1 februari 2024 van verzoeker werd afgenomen, blijkt dat hij zich verzette tegen een overdracht naar Spanje omdat hij aldaar geen familie heeft en geen opvang zou kunnen genieten. De Raad merkt op dat de zeer algemene verklaringen van verzoeker inzake het gebrek aan opvang niet gestoeld zijn op zijn eigen wedervaren, aangezien hij na zijn overdracht op 8 januari 2024 nagenoeg onmiddellijk terugkeerde naar België. De blote bewering geen opvang te zullen krijgen is onvoldoende concreet om een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

2.3.13. In zoverre verzoeker verwijst naar de algemene mensenrechtensituatie in Spanje die blijkt uit het rapport van Amnesty International van 2023 (Verzoekschrift, bijlage 2), dringt zich de vaststelling op dat de meeste punten van kritiek geen betrekking hebben op de situatie van verzoeker, die als Dublin-terugkeerder naar het Spaanse vasteland zal worden overgedragen. Hij toont dus niet aan dat hij zal worden geconfronteerd met illegale pushbacks in de Spaanse enclave te Melilla in Noord-Afrika of dat hij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling zal toekomen op de Canarische eilanden. Het gegeven dat er in Spanje door een sterk verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming niet steeds toegang is tot een snelle en doeltreffende asielprocedure, hetgeen overigens in alle rapporten wordt bevestigd, ook in het artikel van CEAR dat verzoeker aanbrengt (Verzoekschrift, bijlage 3), levert niet automatisch een onmenselijke of vernederende behandeling op in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het gegeven dat er omwille van een hoge instroom lange wachttijden zijn vooraleer het eerste interview kan plaatsvinden betekent op zich niet dat de procedure in haar geheel niet zou deugen.

Verzoeker verwijst net als de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing naar het rapport van M. Queipo de Llano, J. Zuppiroli, L. Carrillo en T. De Gasperis, *"Asylum Information Database - Country Report - Spain"*, laatste update 30 mei 2024 (hierna: het AIDA-rapport) en leidt uit een selectieve lectuur van dit rapport af dat er sprake is van schendingen van artikel 3 van het EVRM in het Spaanse asielstelsel.

Uit het voornoemde AIDA-rapport blijkt dat er in Spanje bepaalde conjuncturele problemen rijzen inzake toegang tot de asielprocedure en de opvang, maar hieruit blijkt niet dat er sprake is van systeemfouten waardoor elke overdracht aan Spanje zonder uitzondering als een onmenselijke of vernederende behandeling moet worden beschouwd. Specifiek met betrekking tot Dublin-terugkeerders wordt in de bestreden beslissing op basis van de desbetreffende passages uit het AIDA-rapport gesteld dat deze *"enkele obstakels kunnen tegenkomen om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen of ter hervatten in Spanje. Maar het OAR geeft prioriteit aan hun afspraken voor het indienen van hun verzoek. (AIDA-rapport p. 69, "The OAR prioritizes their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application.")"*.

De Raad herhaalt dat verzoeker niet aantoont dat zijn neef, die in België verblijft, hem niet vanop afstand de door hem noodzakelijk geachte morele en psychologische steun zou kunnen bieden tijdens het doorlopen van de asielprocedure in Spanje.

Naar aanleiding van verzoekers opmerking dat hij geen opvang kreeg in Spanje, wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat *"betrokkene nog geen verzoek om internationale bescherming in Spanje indiende en derhalve niet onder de Opvangrichtlijn viel"*. Voorts wordt hieromtrent het volgende gesteld: *"Het Aida-rapport vermeldt elke verzoeker in Spanje recht heeft op materiële opvang en toegewezen wordt aan een opvangcentrum van zodra zijn verzoek is ingediend. In de praktijk blijken er echter wel enkele tekortkomingen in het Spaanse opvangsysteem te bestaan waardoor de toegang tot opvang wordt bemoeilijkt. De materiële opvangcondities in Spanje dezelfde zijn voor ieder type asielzoeker ongeacht het type procedure waarin zij zitten: zij hebben recht op accommodatie, sociale ondersteuning en financiële hulp voor een periode van maximaal 18 maanden (24 maanden in het geval van kwetsbare groepen). Er wordt ook in 2023 nog steeds melding gemaakt van vertragingen in de toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen en de Spaanse instanties werden reeds door verschillende NGO's aangemaand om meer opvangplaatsen te voorzien om te vermijden dat verzoekers die hun verzoek hebben ingediend toch op straat terechtkomen (AIDA-rapport p.102- 103). In 2022 kondigde de Spaanse overheid aan dat er 17 extra opvangfaciliteiten zouden komen. De eigenlijk bouw van deze centra startte in 2023. (AIDA p. 14) Sinds 2018 blijkt dat verzoekers die in Spanje binnenkwamen in het kader van een Dublinprocedure soms moeilijkheden ondervonden om toegang te krijgen tot het Spaanse opvangsysteem. In januari 2019 werden door het Directoraat-Generaal in Spanje instructies uitgevaardigd dat ook voor personen die terugkeerden in het kader van een Dublin-procedure het recht op opvang gegarandeerd moest zijn. (AIDA-rapport p. 103, "the DGIAH issued instructions in January 2019 to ensure that asylum seekers returned under the Dublin Regulation are guaranteed access to reception.")*. Hoewel de toevloed aan verzoekers in 2018 en 2019 de moeilijkheden in het Spaanse opvangsysteem, zoals de moeilijke toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen, hebben versterkt zijn de eigenlijke omstandigheden in de opvangcentra zelf er niet op achteruit gegaan. (AIDA-rapport p. 114) *We zijn dan ook van mening dat, hoewel het Spaanse opvangsysteem voor enkele stevige uitdagingen staat er geen sprake is van dermate structurele of systematische tekortkomingen van de Spaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming waardoor we niet langer zouden kunnen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel."*

2.3.14. Verzoeker toont in zijn middel niet aan dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat elke overdracht per definitie een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Verzoeker haalt in zijn middel in hoofdzaak zeer algemene landeninformatie aan die niet op zijn situatie als Dublin-terugkeerder kan worden betrokken en heeft geen individuele elementen aangereikt die zouden wijzen op een mogelijk risico op schending van dit verdragsartikel. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Huidige procedure betreft niet de beoordeling van de aangevoerde middelen, doch enkel de verificatie of de aangevoerde middelen ernstig zijn en of de uitvoering van de bestreden beslissing, alvorens uitspraak wordt gedaan inzake de vernietigingsprocedure, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt in hoofde van verzoeker.

Het bestaan van voormeld nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden behandeld (R.v.St. 100.400, 26 oktober 2001).

Verzoeker is dus niet gehouden om het bewijs te leveren dat hij met zekerheid een nadeel zal ondergaan, maar dat een risico voor zulks bestaat.

Een gedwongen terugkeer naar Spanje zou, zoals hieronder vermeld, niet alleen een aantasting van het gezinsleven vormen, maar tevens een schending van artikel 3 EVRM inhouden.

Dit vormt het moeilijk te herstellen nadeel in hoofde van verzoeker.”

2.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

2.4.3. Verzoeker koppelt zijn nadeel aan zijn gezinsleven en aan de in zijn tweede middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan Spanje. Aangezien echter verzoeker niet heeft aangetoond dat er tussen hem en zijn neef een afhankelijkheidsrelatie bestaat, is er in zijn hoofde geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven. Uit de bespreking van het middel is gebleken dat een overdracht aan Spanje geen onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt, zodat verzoeker door de loutere verwijzing naar dit middel geen ‘evident’ nadeel aannemelijk maakt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN